

Πρὸς τὰς Δυνάμεις μετὰ χολῆς ὁ διωγμένος ὁ Φασηνῶλης.

Α'.

"Ετσι σας θέλω... μπράβο σας, γενναίοι Ταρταρίνοι,
ἰκίνοι τὸν βομβαρδισμὸν καθίνας θὰ τὸν κρίνει
ὡς ἀληθοῦς πολιτισμοῦ κατόρθωμα γιγάντειον,
κι' ἰκίνο τὸ παλινόσκυλο, ποῦ βόσκει 'στὸ Βουλάντιον,
τοὺς Καίσαρας τῆς Δύσεως θὰ τοὺς χειροκροτήσῃ
κι' ἀνδραγαθίας τρόπαια μίς 'στὸ Γιλδίθ θὰ στήσῃ.

Τώρα τρώντι 'δειξάτε 'στὸν κόσμον τί σημαίνει
Εὐρώπη μίε φορά,
τώρα ποῦ τῶν Δυνάμεων οἱ στόλι δοξασμένοι
'ετῆς Κρήτης τὰ νερά
ρίχνουν τὸ κράτος τοῦ σταυροῦ, τοῦ μικροῦ τυράννου,
καὶ τὸ φεγγάρι προσκυνῶν ἱπποτικῷ Σουλτάνου.

Τώρα καὶ σεῖς ἰδαίξατε πρὸς τὸν πλανήτην ἕλον
τὸ τί θὰ 'πῆ βομβαρδισμὸς τῶν ἠνωμένων στόλων,
τώρα 'ψηλὰ μεσουρανεῖ
τῆς Δύσεως ἡ φήμη,
τώρα καθίνας προσκυνεῖ
τῆς Πόλις τὸ ψεφῆμι.

Χαίρετε, τίνα τοῦ σταυροῦ κι' ἱππῶται σταυροφόροι,
χαίρε, Φραγκιᾷ Χριστιανῇ μὴ Χριστομάχου δόρου,
ποῦ γὰρ τὸν γαληνότατο τῆς Πόλις μακελλάσῃ
ἰτούραψις κι' ἑφόρεσις πασοῦμι καὶ σαλθάρι.

Πολιτισμέναις Φράγκισσις, γυναίκες τῆς προόδου,
ποῦ νύκτα 'μῆρα λούζεσθε 'στ' ἀρώματα τοῦ ρόδου,
βγάλετε πᾶ τὰ Φράγκικα καὶ βάλτε φερτζίδες
κι' οἱ Φράγκοι σας ἰγίνηκαν τοῦ Πατισᾶχ τζουτζίδες.

Εὐρώπη, μάννα τῶν λαῶν, Χριστιανῇ γυναίκα,
προσκύνα μίς 'στὴ Μεδιανᾷ, προσκύνα μίς 'στὴ Μίικκα,
Εὐρώπη μὴ τὰ τρόπαια καὶ τὰ περίσσια κάλλη
αὐτὸ τὸ καρναβάλι
σωστὴ Χανούμ ἔπροβαλες μὴ τὸ σκυρὸ 'στὸ χέρι
καὶ μῆγῃς 'στοὺς Χριστιανούς χασάπικο μαχαίρι.

Εὐρώπη, ποῦ 'εμβάρδισις τὴν πολεμέρχα Κρήτην,
τρίξε καὶ στήσε τὸν σταυρὸ 'στὸν τάφο τοῦ Προφήτην,
καὶ τὸ βρακὶ τῆς Φατουμάς νὰ κυματίζῃ τώρα
'στὰ τριμερά σου τρίκοτα καὶ 'στὰ θαυρακοφόρα.

Εὐρώπη, 'μπρὸς τὰ μάτια μας μὴ τὸ σαλθάρι διαβά,
ἔλα 'εκαμφομπερδισις τὴν ἔστουχη τὴν σκλάβια,
καὶ τῆς σημαίας ἐκόπευε καὶ κτύπα τὸ κοντάρι
καὶ ἔξπλων' αἱματοφύρα τῶν δούλων τὰ κορμιά,
ὡς νὰ φυτρώσῃ κόκκινον μὴ 'μῆρα τὸ χορτάρι
μίς 'στὴν αἱματοπότισση τῆς σκλάβιας ἱρμιά.

'Επάνω 'στὰ κεφάλια μας τῆς μπόμπας σας σκορπάτε
καὶ τοῦ Χριστοῦ τῆς 'Εκκλησιαῖς ἀλάθουτα κτυπάτε.
Κτύπα, προστάτις τῶν λαῶν, τῶν ἀλυτρώτων σάτερικα,
τῆς δοξασμένης πίστεις τὸ κράτος ἱκατήθη,
γαρμῖσις κάτω τοὺς σταυροὺς καὶ ὅς τὰ ἔτεκοπότηρα
νὰ τὰ κοπρίουν ἔφθονο τὸ Πατισᾶχ τὰ πλήθη.

'Ολα κάτω πέρα πέρα,
ἕστε στόλο καὶ στρατὸ
κι' ἔς γαμίση τὸν αἶρα
πολεμέρχων βογγητὸ.

Ρίχτε κάτω τάρματά σας,
κλίνετε τὰ γόνατά σας
'στοὺς ἱππῶτας τῆς τιμῆς
κι' ἔς τουρκίωμας κι' ἡμαῖς.

Δάξα νάχῃ κι' ὁ Σουλτάνος,
τόματὸ τοῦ προσκυνῶ,
κάθε τῆς Εὐρώπης κράνος
σκόβις 'μπρὸς τοῦ ταπεινῶ.

Σκύφτε, Φράγκοι παλληκάρια,
'στὴν Μεγαλειότητά του,
καὶ 'στ' αὐτὰ σας κρεματάρια
βάλτε τώρα τὰ παυτὰ τοῦ.

Τὰ γαρμῖμα τοῦ φρουρεῖται
σὺν εἰνούχοι τοῦ φρουροῦ,
τὸν Σουλτάνο σας χαρῆτε,
μὰ κι' αὐτὸς νὰ σας χαρῆ.

'Εμπα, Φράγκκα, 'στὸν ὄνατὸ
μὴ τσακίσματα πολλὰ,
κι' ὄλο πρόσχευε καλά
τὴν ἀκεριότητά του.

Πρόσχευε, Χανούμ Εὐρώπη,
καὶ μὴ τρίχα τοῦ μὴν πάθη,
κι' ἔτσι πῆν χαμέν' οἱ κόποι
καὶ ταῦτα μὴ τὸ καλαθί.

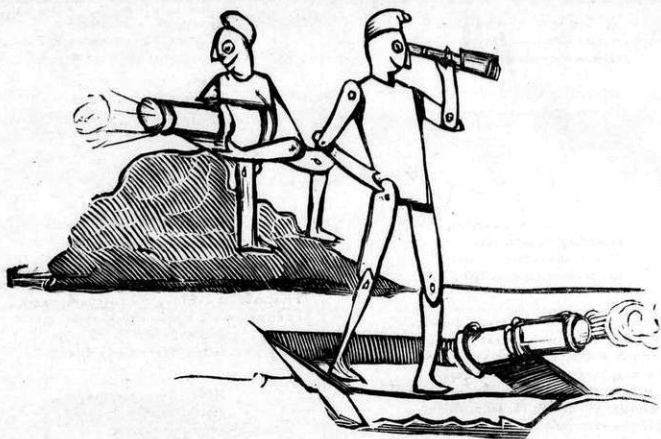
Δείγματα θεμετῆς ἀγάπης
κάθε Καίσαρ ἔς τοῦ ἔθνη,
κι' ὁ σακάτικος χασάπης
κλάσ' ἀκίρατον ἔς μείνη.

'Αγρυπνεῖτε τῆς εἰρήνης
λυσασμένιοι βαρδύχοι
'στοῦ Καλίση τὸ πλευρῶ,
κι' ἔς φωνά'ν Μουζίζινης
πὺς ἱππῶται σταυροφόροι
πολεμῶνι τὸν σταυρῶ.

Β'.

'Οποῖος ἄλλος θαυμαστός... ἰ τριμάκος κι' ἰκίνοι,
ποῦ γαυριῆς καὶ χαίρει
τῶν Γερμανῶν ὁ Καίξερ καὶ κάθε Ταρταρίνος
μὴ τὸ σπαθὶ 'στὸ χέρι.
πᾶς θεασώτης τῆς σπουδῆς, τῆς τέχνης, τῆς παιδείας,
ποῦ κυματίζῃ 'πίσω τοῦ μακροῦ ζουρλομανδύα.

'Στὰς δάφνας τοῦ βομβαρδισμοῦ τὴν κεφαλὴν τοῦ κλιν
κλωτσοπατῆ σὺν σπύδαλο τὸ γίνος τῶν Ἑλλήνων,
καὶ μίς' ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ βομβαρδισμοῦ ἀκούσις
καὶ μπᾶμ καὶ μπουμ βαρυβροντή,
καὶ πρὸς ἰκίνοι ἀπάντη
ἰκίνο τὸ λυσάριον σκυλὶ τῆς Φριδιζούνης.

Ἀφροκοποῦν τὰ χεῖλη του καὶ ἔριξε λωποδύτας
τοὺς πολεμάρχους Κρήτας,
καὶ σπίγγει λαζο κορταρὸ στὰ ὄφ' του τὰ ξεράδια
κι' ὄρμηξ νὰ σφάζη κάμποσα τῶν Κρητικῶν κουράδια.

Τὰ Πρωσικὰ τὰ λάβαρα καὶ τῶν Βρανδεμβουργεῖων
ρωτίζει μ' αἵματα Κρητῶν μιά χίρα ἠμωμένη,
κι' ἀπὸ τῆς Κρήτης εξαενα προβάλλει τὸ σφαγεῖον
καὶ μιά σημαία γαλανή καὶ κατατρομημένη,
ἐκείνη ποῦ ἔσφραδίσαν τοῦ Καίζερ οἱ ἐτόλοι
κι' ἠλάλαξαν τὴν νίκην τῶν τῶν οὐρανῶν οἱ ὄθλοι.

Ὁ Καίζερ τῆς τρῶκικῆς τῆς μετρή περιχαρῆς
καὶ δείχνει πρὸς τοὺς Πρώσσους του τὸ λάφυρον τῆς Κρήτης,
καὶ δευτερος ἀκούεται βομβαρδισμὸς βαρῆς
κι' ἄλλας σημαίας Κρητικῆς ἀερῶν ἢ μελανίτις.

Ὁ Καίζερ τῶν Γερμανῶν δὲν εἶναι καίτρε γίλα
καὶ βέρδ' ἀπὸ φουρνίλα.
Ὁ Καίζερ τῶν Γερμανῶν
μὲ Πρωσικὸ κανόνι
κι' αὐτὴν τὴν γῆν τῶν Ἀθηνῶν
θὰ μεξ τὴν κἀνθ σκόνη.

Ἐβάρηθη τῆς δόξαις του καὶ τὰθα τὰ ὀδικά του,
τὸν Καίζερ τὸν ἐσειξαν τὰ ἐργαγματικά του,
καὶ θίλει καὶ τὸν Πειραιᾶ καὶ βομβαρδοβολήση
καὶ πέτρα ἔστὸ Ρωμαίτικο γερὸ νὰ μὴν ἀφήση.

Θίλει νὰ γίνῃ Μόμμιοις, θίλει νὰ γίνῃ Σύλλας,
νὰ βομβαρδίσῃ τοὺς βωμοὺς καὶ τῶν ναῶν τὰς πύλας,

ἐκ θεμελίωσιν σύμπασαν νὰ σκάψῃ τὴν Ἑλλάδα
κι' ἀρχαιολόγους Γερμανοὺς νὰ σταίη ἔτιν Παλλάδα,
τοὺς σφραγμαμένους κατὰ γῆς νὰ βραίπων Παρθενῶνας
καὶ τοὺς σπονδύλους νὰ μετρούν τῆς καθεμίξ κλώνας.

Μὰ μίσα ἔτ' ἄλλα Ἐσφονικὰ νὰ βομβαρδίσῃ θίλει
καὶ τὸν κανάγχι τὸν Ἐρμη τοῦ πηλο-Πραξίτιλη,
καὶ μὲ τὴν μελανίτιδα κι' αὐτὸν νὰ μελανώσῃ
κι' ὁ Κούρτιος ν' ἀναστηθῇ καὶ νὰ τὸν στερανώσῃ.

Θίλει νὰ δώσῃ μάθημα ἔστὸν Ἑλληνα τὸν βάνδαλον,
ποῦ κάθε τόσο γίνεται τῶν Εὐρωπαϊκῶν σκάνδαλον,
θίλει γυμνὸν νὰ τὸν ἰδῇ κι' αἰμόφορτον ἰπαίτην
ἐμπρὸς ἔστὸν μίγαν Καίζερ, τὸν μουσικὸν συβιτήν,
ὅπου μὲ τὰς συνθέσεις του καὶ τὸν Μπετόβιν ἴπρσα
κι' ὁ Πατισᾶδ ὁ φίλος του τῆς ἄκουσις κι' ἐξέρεξαι.

Μὴ, Πριγκίπισσα Σεφία, πολυλάτρευτο καμάρι,
μὴ παράπονο οἱ κάρη.
" Ἀκου λόγους τῆς Διγούστα, τῆς σεπτῆς σου τῆς μητρὸς.
βλέπει τὴν σκιὰν ἐκείνην τοῦ μεγάλου σου πατρὸς.
Ὡ φιλόσοφ' ἴστεμίνε,
πόσα μάτια δὲν οἱ κλαίνε,
μὰ σιμόνεις, Φρεϊδέρικε, καὶ τὴν κόρην εὐλογεῖς,
ποῦ βασιλίσα θὰ γίνῃ τῆς βομβαρδισμένης γῆς.

Μὰ καὶ σείς, λεπτοὶ Γαλάται,
μὲ τοὺς Γερμανοὺς ἱλατι,
καὶ τσακιστε μὲ μυθράλια
τὰ Ρωμαίτικα κεφάλια.

Κι' ὕστερα σ' αὐτὰ τὰ μέρη,
κίντρον καθὲ μπουσλάτρου,
νέλθουν προσφιλεῖς ἑταῖροι
τοῦ Παρισίου θεάτρου
νὰ διδάξουν τραγωδίας,
κι' ἄνω σὺναιε τὰς καρδίαις
πρὸς τ' ἀρχαῖα μεγαλεῖα,
τοῦ βρυβαρισμοῦ Γαλλικῆ.

Ἦϊστε 'στὸν Μουὶ Σουλλῦ
νὰ μὴ σφίγγεται πολὺ,
κι' ἴσως, φίλοι μας ἰππῶται,
κουκουδάγιας εὐρὴ τότε
'στὰ χαλάσματα νὰ κλαῖνε
καὶ βρυβαρισμούς νὰ λένε.

Κι' ἔκει παρὰ τὸν Ἰλισσὸν καθίσταντες ἀρφάως
καθὼς εἰς ἄλλον ποταμὸν τῆς πάλαι Βαβυλωνῶς,
νὰ κλαύσετε νὰ κλαύσετε μὲ πάθος γοερὸν
ὡς ποῦ νὰ πλημμυρῆσατε τὸ ρεῦμα τὸ ξηρὸν
ἐν τῷ μνησθῆναι τῆς πολλῆς τῶν ὀδοῦσιων λύσεως
καὶ τῆς εὐκλείας τῆς σπητῆς τῆς ἱερπωθεῖσης,
κατόπιν δὲ τῶν στεναγμῶν καὶ τοῦ μεγάλου θρήνου
νὰ στίψετε τὰς κεφαλὰς μὲ στίφτρον κοτινοῦ.

Γ'.

Σῦρτε 'στὸ γέρο δαχθλο... φτού σας καὶ πάλι φτού σας...
ἰεεῖς ἰσοβαρῆσατε τοὺς ἴδιους ἰεουτοὺς σας.
Σῦρτε 'στὸ γέρο δαχθλο, προστάται μας μεγάλοι,
κι' αὐτὸ τὸ καρναβάλι
τῆς ἰκπεσῦνης τῆς τρανῆς τρανοὶ παλληκαράδες
καὶ τῶν σκυλιῶν τοῦ Πατισῶ γίνηκαν μασκαράδες.

Σῦρτε 'στὸ γέρο δαχθλο... φτού σας καὶ πάλι φτού σας...
ἰεεῖς ἰσοβαρῆσατε τοὺς ἴδιους ἰεουτοὺς σας.
Χαίρετε, φίλοι Καίσαρες... τὰ λαμπερὰ σας στίμματα
παρηγορηταῖς μας δίνου...
βέψετε τῆς πορφυρίας σας μίση σὲ σκλάβων αἵματα
πρὸ κόκκινας νὰ γίνου.

Χαρῆτε, φίλοι Καίσαρες, τοῦ μέλλοντος ἱλπίδας,
ὡς γίνου τὰ κουράρια μας τῶν θρόνων σας βαθμίδες,
καὶ τοῦτο τὸ κατορθωμά τὸ μίγα 'στὰ μεγάλα
κι' ἄλλο διαμάντι ζηλευτὸ θὰ βάλῃ μέσα 'στ' ἄλλα
τῆς θείας σας κοροῦνης
νὰ λάμπῃ 'στουὺς αἰῶνες.

Δ'.

Καρναβάλι 'ρετεῖο δίχως γλίντιζ, δίχως μπάλου,
μασκαρεύου εἰ μικροὶ τοὺς ἰππῶτας τοὺς μεγάλους.
Πολεμάρχων σπευδαὶ στίφρος
καὶ μασιγίων καὶ ξίφος
Αἰαντος μασιγοφόρου
δείγμα 'στὸν Καρναβάλι,
καὶ γελῶ μὲ τοῦ Βοσπόρου
τὸ παλαιοσκαρβάλι.

Τὶ Καρναβάλις κι' αὐτὸς δίχως γλίντιζ, δίχως μπάλου,
μασκαρεύου εἰ μικροὶ τοὺς ἰππῶτας τοὺς μεγάλους.
Σκεπτικὸς στεφάνη πλίαι
'στῆς Ἑβρώνης τοὺς σραγείς,

τὸ φαγγάρι 'πάνω στίκαι
κι' ὁ σταυρὸς των κατὰ γῆς.

Βλίπω μπράτος τὴν Τουρκικὴ
μὲ τὴν δούλα τῆ Φραγκικῆ,
καὶ γυρίζει καὶ γυρίζει
κι' αἶμ' ἀνθρώπινο μυρίζει.

Βλίπω στίμματα γενναῖα
ν' ἀδελφώνονται μαζί
μὲ τὸν ἐξάλλον φονεῖ,
ποῦ φονεῖ γιὰ νὰ ζῆ.

Τὶ Καρναβάλις ἀλήθεια δίχως γλίντιζ, δίχως μπάλου,
μασκαρεύου εἰ δούλοι τοὺς σωτήρας τοὺς μεγάλους.
Τὶ Καρναβάλις ἀλήθεια, τί πρωτοφανῆς σκητὴ! ...
μὲ τὴν μάσκα τῆς εἰρήνης μακιλλαρῆδες τρανοὶ
ἀντι σκίπτρων εἰς τὰ χίριμ
δίκοπα βαστοῦν μαχαίριμα.

Πῆδα, Δύσις μοσχομάγα,
χόρτου, καμῆλα Φράγκα,
τὴν εἰρήνη φάρασε
καὶ γιὰ 'μας παζάρεσε.

Αἶμα πάλι πλημμυρίζει,
χόρτου, Καρναβάλι,
ἢ Φραγκικῆ μας βομβαρδίζει
καὶ μαζί μας τάβαλε.

Τὴν πληρὴ μου τὴν βελλάδα
σχίζω καὶ ποδοπατῶ,
κι' Ἀμαζῶνα τὴν Ἑλλάδα
ὕπερῆρανον κυτῶ.

Τὴν σημάκια τῆς στηλόνη,
καὶ σὲ καθὲ κανονιά,
ποῦ τὴν εἰχνη μ' ἀπονιά,
γαλανώτερη ἴψηλόνη.

Τὸ γαλέζιο τὸ πανάκι, ποῦ σκονιστήκ' ἔκει πέρα
καὶ τὸ γαρίμισον ἢ μπόμπις ἀπ' τὴν ἀκρη τοῦ βουνοῦ,
ἀνυψόνεται καὶ σβῆνει δεξιοκίμο 'στὸν αἰθέρα
ὡς ποῦ γίνετα κομμάτι τοῦ γαλέζιου τοῦρανοῦ.

Σῦρτε, Φράγκοι, 'στὰ κομμάτια, κι' ἡ σφικτὴ σας μελανίτις
ποῦ σκρονεῖ τοὺς σταυρούς μας καὶ τὰ λάβακα τῆς Κρήτης,
μὲ παντοτεινὴ μουντζούρα γιὰ τὰ μούτρα σας θὰ γίνῃ,
ποῦ κανεῖς ὅτι θὰ τὴν σβῶνῃ.

Καὶ καμψοδαῖς ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Κίμων Μιχαηλίδης, νέος μὲ τέσα δόρα,
ἱερομανιότη τῶρα
μὲ τὴν Ἐμπεδοκλεῖου, τὴν Ἰλιεθῶνα ἦτοι,
κόρην χαριστοτήνη ἀπὸ σπουδαῖα σπῆτι.
'Ὅ δὲ Ρωμὸς εἰς τὴν εὐτυχίαν μ' εὐχὴ καὶ ρέει ραίει
κι' ἔς ἴσθιον κι' ἔς γερῶνον ὕπερουχιστομῆτι.